

Ecaterina Speranța Chifu

REÎNTREGIREA SFEREI

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Septembrie 2009

REÎNTREGIREA SFEREI

POEM DRAMATIC- PIESĂ DE TEATRU ÎNTR-UN ACT

Motto: ”Pygmalion, oare toată viața voi fi sfâșiată între dragostea mea pentru tine și dorința mea de puritate și adevăr?”(Ecaterina Chifu)

CUVÂNTUL AUTOAREI

Piesa de teatru “Reîntregirea sferei” are la bază mitul creației, creației al cărei proces nu a putut fi încă explicat de nimeni, căci nu se știe ce calități fizice și psihice, ce structuri mentale, ce reacții bio - chimice determină actul creator.

Am ales personaje antice, ca să dau mai multă expresie acestui mit al creației.

Vechii greci considerau creația ca efectul acelui fenomen numit „Katharsis”, cuvânt ce înseamnă „ardere”. Deci, prin arderi interioare, se produce creația. Katharsis mai înseamnă și purificare, o purificare prin descătușarea energiilor creatoare.

În cazul arderilor prea intense, artistul va cunoaște extazul, încântat de opera creată, dar, depunând eforturi supraomenești, va ajunge la agonie, căci acest consum energetic duce la epuizarea ființei ce vrea să lase un semn al trecerii sale prin această lume. Katharsis mai înseamnă și eliberare, eliberare de un tumult sufletesc, de torturi interioare, de neliniști și speranțe care se materializează în creație. Katharsis/Arta -eliberare, o eliberare din tensiunile interioare, o descătușare ardentă, dar și înălțare spirituală. Eliberarea duce la cunoașterea de sine, căci astfel, artistul poate să vadă străfundurile ființei sale, dând la iveală adesea capodopere.

Orice creator se jertfește pe sine prin creațiile sale, Efortul unor creatori poate duce la epuizarea fizică și psihică.

Drama lui Pygmalion ce a creat-o pe Galathea, din prea multă iubire, evocată în această piesă de teatru, nu are un sfârșit tragic, deoarece creatorul este salvat de iubire, iubirea dătătoare de viață.

Iubirea celor doi protagoniști ai piesei este tema principală a acestui poem dramatic. Dialogul lor este cel al tuturor îndrăgostiților, din toate timpurile, care simt mereu nevoia să își repete că se iubesc. Cei doi realizează ceea ce doresc toți îndrăgostiții din lume: formarea perechii ideale, reîntregirea sferei primordiale.

O legendă veche spune că bărbatul și femeia formau o sferă, forma geometrică perfectă, dar marele creator, supărat pe omenire, a făcut ca cele două părți să se împrăștie în univers și să se caute mereu, pentru ca cele două emisfere să formeze un întreg, atingând doar astfel fericirea.

Arta trece de spațiu și de timp, căci cei cu har întruchipează în operele lor un ideal de frumusețe, îndrăgit de cei iubitori ai creațiilor acestora, din orice domeniu.

Prin arderi, sacrificii se nasc capodopere ce înfruntă negura vremurilor.

Prețuim visul de frumos al creatorului, salvarea sa din ceața uitării, prin creații ce străbat secole, ne minunăm în fața operelor sale.

Creatorul cunoaște starea de extaz, conștient de valoarea creației sale, dar și starea de agonie, căci, epuizat de efort, adesea supra - omenesc, își simte sfârșitul aproape.

În acest poem dramatic intervine puterea dragostei salvatoare și Pygmalion, sculptorul antic se simte împlinit, căci visul lui de iubire devine realitate.

Și, ce este mai frumos decât să îți găsești perechea ideală, cea cu care ai format altădată sfera perfectă.

„Reîntregirea sferei” este o pledoarie pentru căutarea iubirii, chiar și într-o piatră neînsuflețită, care poate deveni o ființă iubitoare, dăruindu-se pe sine celui ce i-a dat viață. Astfel opera devine oglinda creatorului, sufletul său pereche, el se construiește pe sine în acea operă, devenită apoi o valoare intrinsecă. Între operă și artist este o determinare reciprocă, fiind aureolată de iubire. Iubești tot ce crezi și te bucuri dacă vezi cum creația ta oferă emoții artistice altora.

Viața nu poate fi perfectă, artă poate însă să fie perfectă; ea a făcut să apară Venus, Diana sau acele „frumuseți cu corpuri de ninsori” din tablouri celebre, cum spunea M. Eminescu. Truda creatorului rămâne un mister pentru alții.

De aceea am reluat tema „Reîntregirii sferei”, ca, prin iubire, să ofer o recompensă genialului creator, Pygmalion.

Eminescu credea că „geniul nu poate fi iubit nu poate iubi pe nimeni”

El a iubit atât de mult femeia, că a sculptat-o în versuri și a fixat în imagini inedite, chipul, brațele, mâini, privirile, mișcările femeii dragi lui.

Poate nu știa câtă iubire vor avea pentru el generații și generații de Români. (Da, ar trebui să se scrie și la noi, cu litere mari numele de popor, nu doar Francezii și vorbitorii de franceză să aibă acest privilegiu, în semn de prețuire a neamurilor.)

Prin artă, cultură ne putem salva.

De aceea apreciez inițiativa Asociației Române pentru Patrimoniu de a face cunoscută în lume literatura și cultura română. Aceasta este axa prin care pot fi uniți toți Românii.

Eu voi pleda mereu pentru o cultură umanistă ce trebuia formată încă din școală.

La Conferința Internațională de la Napoli, la care am participat în 2006, cu o bursă oferită din fonduri europene de către Agenția Națională pentru Proiecte Comunitare în Domeniul Educației din București, având ca temă „Umanismul cunoașterii” membrii organizației Europeen Hummanisme”(www.euhum.org) au propus ca și constituția Europeană să fie întocmită, respectând principiile umanismului și să se redea în școli cultură umanistă.

Sper că Umanismul secolului XXI va deveni un mod de viață, că principiile sale se vor impune de la sine, că omul va deveni cu adevărat centrul universului, nu pentru a-l distruge, ci pentru a-l adapta și a-l folosi spre binele său, contribuind la armonie și înțelegere.

Punte peste timp, arta va fi un liant al tuturor popoarelor, care prin dialog intercultural, își îmbogățesc cunoașterea, își prețuiesc valorile.

Prof. Chifu Ecaterina

PERSONAJE

Pygmalion
Galathea
Corifeul
Muzele(9)
Eriniile(Meduză)
(Gorgonele)
Sfynxul
Corul antic
Zeita Atena

SCENA 1

Pygmalion
Galathea
Corifeul
Muzele
Corul
Gorgonele/Eriniile

(În atelierul sculptorului Pygmalion, Statuia Galathei, cu văluri albastre strălucește pe soclu .Ea stă sprijinită pe o bucată de stâncă ce se află în spatele său, dar care se unește cu soclul la bază Pygmalion, în costumație albă, stă în genunchi la picioarele ei, o privește cu adorație, ridicând mâinile spre ea. Primăvara răzbate prin ferestre iluminând încăperea. În fundal, pe un decor cu mare, cer, leandri, cele 9 muze în văluri sidefii dansează după o muzică grecească)

Corifeul(*în costul negru vine în fața scenei*)

Galathea: Pygmalion, oare toată viața voi fi sfâșiată între dragostea mea pentru tine și dorința mea de puritate și adevăr?

Pygmalion: *Uimit se ridică încet cu brațele tremurânde și cu ochii măriți de fericire se apropie de statuie și îi îmbrățișează picioarele)*

Corifeul: Câtă iubire! Câtă durere!

Corul: Câtă iubire! Câtă durere!

Corifeul: Legenda spune că sculptorul Pygmalion, din prea multă dragoste pentru statuia creată, a însuflețit-o și ea a devenit o femeie adevărată, frumoasă care i-a dăruit iubirea. Azi, mitul se reia, dar în alt sens, Este adevărat că Pygmalion a dat viață unei pietre, dar acea ființă l-a găsit pe artist cu sufletul stins, transformat de durere și efort într-o statuie de gheață.

Dar ea iubea nespus de mult acest aisberg, știți, și aisbergurile sunt frumoase, au niște culori fantastice. Galathea a vrut să îl ajute, să redevină om, omul ce a avut forța și geniul să o creeze pe ea, să fie un om adevărat, nu un trup epuizat de efortul creator. Voia să-i redea toată bucuria pe care i-o dădea el, căci el era pentru ea frumoasă lumină ce-o revărsa peste lume doar aurora boreală.

Dar, vai, ochii lui frumoși devin tot mai triști, fața lui se topește zi de zi și el uită să mai zâmbească. Galathea îl iubește nespus de mult.

Corul: Galathea îl iubește nespus de mult

Corifeul: Simțea cum iubirea creștea în ea, pe măsură ce sculptorul o crea, cu mâinile lui dragi.. Acum vrea să îl ajute ea pe artist, să-l facă sufletul să cânte din nou, pentru a crea noi frumuseți.

Corul: Să-l facă sufletul să cânte din nou, pentru a crea noi frumuseți.

Corifeul: Ea se hotărî să topească acest aisberg ce-i era așa de drag, să îl facă să vibreze la fel ca ea, căci în sine vibrau toate dorurile iubirii.

Corul: Să vibreze la fel ca ea, căci în sine vibrau toate dorurile iubirii

Corifeul: Dragostea lor i se pare atât de ireală lui Pygmalion, căci nu înțelegea cum putea fi iubit el de privirile ei, de mâinile ei, de trupul ei ce-l crease cu atâta dor și dragoste, dăruindu-se pe sine însuși cu fiecare mișcare ce-i apropia în viața.

Corul: Dragostea lor i se pare atât de ireală lui Pygmalion, căci nu înțelegea cum putea fi iubit el de privirile ei, de mâinile ei, de trupul ei ce-l crease cu atâta dor și dragoste, dăruindu-se pe sine însuși cu fiecare mișcare ce-i apropia în viața.

Corifeul El nu știa cât va dura minunea, credea că o zeiță a luat locul pietrei, văzând chinul cu care lucra la opera sa. Și, de tema de a nu o pierde, Pygmalion devenea din zi în zi mai sfâșiat de durere. Galathea simțea cum clocotește tinerețea în acest trist artist, simțea pasiunea cu care știa el să dăruie totul, prin orice gest ce îi apropia. Simțea cum inima lui bătea fierbinte lângă inima ei, când el îi modela trupul, dar ceva parcă îi despărțea. Ea stătea acolo sus, pe soclu, cu piciorul stâng înțepenit în stânca cea grea, din care el o plămădise și nu putea să coboare, să vină spre el, să îl strângă la pieptul ei, să îi insufle viață. Fiecare lovitură de daltă parcă smulgea viața din artist și ea suferea îngrozitor.

Corul: Ea stătea acolo sus, pe soclu, cu piciorul stâng înțepenit în stânca cea grea, din care el o plămădisese și nu putea să coboare, să vină spre el, să îl strângă la pieptul ei, să îi insufle viață. Fiecare lovitură de daltă parcă smulgea viața din artist și ea suferea îngrozitor.

Gorgonele (*Trec prin spatele scenei, cu țipete stridente, dansând un dans cu scene dramatice*)

Corifeul: Uneori se despărțeau, căci Pygmalion mergea la izvorul din grădină să bea apă, crezând că doar acea apă vie îl va ajuta să ducă la bun sfârșit munca lui epuizantă. Despărțirile lor erau dureroase. Ultima dată Galathea i-a spus:

Galathea: Să ai grijă de tine, iubite! Te aștept. Te aștept cu dor...

Pygmalion: Voi reveni repede....Te voi desprinde de lanțul de piatră și vei fi am mea, doar a mea...Te iubesc așa de mult, frumoasă mea!

Corifeul: El pleca, cu chipul trist, temător că minunea se va destrăma, că poate că statuia nici nu este vie, că poate el, din prea mult efort, a lut-o razna și că aude vocea ei, doar în mintea sa, din prea multă dragoste față de creația ce și-a dorit-o perfectă. Ea privea cum pleacă mohorât, cu pas șovăitor, privind mereu înapoi, spre ea, de teamă de a nu o pierde și durerea ei sporea, căci se temea că nu va găsi forța să o elibereze de piatra grea. Voia să alerge după el, să îl strângă la pieptul ei, să îi alunge durerea, să îl acopere de sărutări, căci, prin miracol, parcă Artemis o învăța arta de a iubi.

Se bucura când reapărea, cu pasul avântat, să-și termine opera ce era visul vieții sale. (*Se retrage. Corul dispăre în spatele cortinei. Muzele dansează, una cântă*)

Galathea: Ai revenit iubitul meu? De-ai ști cu ce dor te-am așteptat...Te iubesc, te iubesc, cum puțini muritori sunt iubiți pe pământ...De ce ești trist?

Nu simți și tu bucuria iubirii care să-ți înfioare inima? Dacă tu nu mă iubești, așa cum te iubesc eu, aș fi preferat să rămân piatră, un meteor căzut din cer. Este prea dureroasă iubirea mea pentru tine...Eu nu știu cât voi fi o ființă vie...Mă tem că voi deveni iar o piatră fără viață și atunci nu vom mai putea să ne bucurăm de iubirea noastră...

Pygmalion: Răbdare...răbdare iubita mea...Nu știu ce forță mi se împotrivesc, de nu te pot scoate din piatra aceasta dură, să te iau cu mine, să îți arăt frumusețea acestei lumi, pentru care eu te-am creat...

Galathea: Nu de lume am eu nevoie, ci de tine, de tine cel care erai când mi-ai creat ochii, tu cel transfigurat de iubire, frumos și dulce ca un mire.

De sufletul tău am eu nevoie, să îmi inspire viață. De strălucirea chipului tău, când mă priveai ore în șir, înduioșat de iubire, de căldura mâinilor tale care mi-a dat acest trup să-ți fie bucurie și iubire veșnică...De tine tot, cel care vibrai ca un cânt de iubire, când mă atingeai...Acum, mă doare durerea ta, durerea că ți-ai pierdut puterea și te temi că nu vei fi niciodată desprinsă de pe soclu dur de piatră și că voi muri fără a cunoaște pe deplin îmbrățișarea ta totală, așa acum mi-a spus mie Artemis că există dragostea...

Pygmalion: Și ție ți-a șoptit zeița că există iubire imensă, iubire ce trece dincolo de spațiu și de timp? (*Ea încuviințează din cap*)

Am crezut în vorbele ei și de aceea te-am creat, să fii iubita mea de totdeauna...O ființă atât de dorită...O ființă care să mă împlinească pe mine ca om și ca artist.

Galathea: Vorbele tale mă răscolesc. Aș vrea să scap de înlănțuirea stâncii, și să te pot iubi cum știu eu iubi, cu o iubire ce vine din veacuri, cu un dor infinit...

Pygmalion: Mă tem că iubirea noastră este imposibilă, că ne este interzisă de zei...Nu rabdă ei să vadă o iubire imensă între un muritor și o piatră neînsuflețită...Eu te-am făcut atât de frumoasă, fiindcă te-am purtat în suflet toată viața. Se pare că zeițele sunt geloase pe frumusețea ta și vor să se răzbune...Nu mă lasă să te scot din cercul de piatră, mi-au luat puterea și mă tem că voi cădea mort, înainte de a te elibera din piatra dură...Tu ești o dulce minune. Mi se pare totul ca un vis, când vorbesc cu tine...Frumusețea vine din interiorul tău. Tu ai pe chip o lumină aparte, lumina

ce ți-o dă iubirea...Poate fi o iubire așa de mare între operă și artist, în lumea aceasta care să o întrecă pe a noastră?

Galtheea: Artistul se dăruie pe sine în creație și sufletul lui răzbate prin acea operă, dar tu te-ai dăruit pe tine tot mie și de aceea te iubesc atât de mult..

Aș vrea să îți mulțumesc că mi-ai dat viață, că m-ai făcut atât de frumoasă, pentru a-ți fi bucuria ochilor...Aș vrea să fiu creanga ta mereu înflorită, la care să privești cu dragoste mereu. Aș vrea să primești în inima ta doar iubirea mea, ca pe un dar de preț, Voi face din locul unde puteam să cunosc înghețarea veșnică, locul dragostei noastre. Aici, în atelierul tău a înmugurit dragostea mea pentru tine și aici doresc să fac cuibul iubirii noastre, departe de ochii altora, prea invidioși pe o așa iubire, doritori s-o distrugă cu orice preț...

Pygmalion: Nu, nimeni nu ne poate separa. Este prea mare iubire ce ți-o port să-i las să ne facă rău...

Galathea: Aici a înflorit dragostea mea pentru tine, zi de zi. Eu te port în mine și simt că faci parte din ființa mea...Ador chipul tău și strângerile mâinilor tale dragi...Ce mâini frumoase ai Pygmalion. Sunt atât de expresive... Ce vrajă poartă în ele de m-au făcut să vibrez, să prind viață sub căldura lor? Mângâierea lor dulce este însăși viața pentru mine...

Pygmalion(o mângâie): Te iubesc...Te iubesc și nu vreau să te pierd...Mi-e teamă...Mi-e teamă...căci viața și moartea se aleargă mereu prin lume...și o moarte cumplită ne-ar putea despărți...

Galathea: Da, poate că nu vom cunoaște niciodată adevărata fericire...Când te văd epuizat, cu capul prins în mâini, mă tem că nu vom cunoaște niciodată adevărata fericire. Mă tem că tu ai trupul sfâșiat de efort, sufletul golit de deznădejde. Nu știu dacă voi putea reaprinde flacăra iubirii în inima ta...Îți simt neliniștea. Te văd pustiit de dor, și de temeri. Oare eu voi mai avea timp să îți ofer tot prinosul sufletului meu, să te poți bucura de dragostea mea, o dragoste fără margini, de care doar eu sunt capabilă. Oare cât te vei mai bucura de finețea, de gingășia feței mele Pygmalion? Chronos nu mă va însemna și pe mine cu brazde de timp, ca pe orice muritoare? Oare te voi putea privi mereu cu aceeași dragoste? Poate, cândva, noi doi nu vom mai fi la fel...

Pygmalion: Creația este nemuritoare. Tu ești creația mea și vei trăi în veacuri. Prin tine și numele meu va dăinui în veacuri...

Galathea: Poate că timpul mă va marca și pe mine...clipele nu se repetă...Când te-am văzut prima oară, frumos, dulce și trist, într-o lumină caldă, de inserare blândă, mi s-a prins tot sufletul de ochii tăi mari și luminoși...Am dorit să fiu ca tine...și am prins viață...Mi-ai dat viață din viața ta, iubitul...Dar ce mult suflet a fost nevoie să îmi dai, să prind viață din stânca rece!

Pygmalion: Când te-am auzit vorbind și când ți-am simțit căldura trupului, mi s-a oprit respirația...Văzându-ți gura așa de frumos conturată, am vrut să o sărut.. Nu te-am atins, să nu rup vraja, să nu dispară minunea...Îmi părea o impietate...

Galathea: Voiam să îți mulțumesc pentru tot și nu am putut... Nu sunt cuvinte destule să exprime recunoștința mea. ...

Pygmalion: Nu știam dacă eu te-am creat sau mi te-a dat Zeus, știind nevoia mea de iubire...

Galathea: Tu erai primul bărbat pe care-l vedeam și pe care-l doream cu o dorință vie, greu de stăpânit.. Simțeam cum vine un dor puternic din mine ... Un dor de tine...un dor infinit... Cu tine, doar cu tine voiam să mă contopesc, să formez o singură ființă...Să înțeleg din tăcerea ta că eu am venit prea târziu în viața ta?

Pygmalion: Nu, nu aceasta ma frământă, ci teama de a nu te putea scoate din roca ce a luat tăria fierului, să mă împiedice să mă bucur cu adevărat de tine. Parcă zeii sunt geloși pe mine, un muritor, că am creat o așa frumusețe și mi-au făcut mâinile neputincioase...Dar te voi elibera din piatră, de-ar fi să plătesc cu viața mea...

Galathea: Nu, nu vreau să schimb viața pe moarte. Eu te iubesc așa de mult, că nu aș putea trăi fără tine...Dar, de voi scăpa din cercul de piatră, voi putea să fiu eu o femeie adevărată pentru tine...? Mă voi putea dăruie pe mine în totalitate, ție, iubitul meu? Oare trupul meu nu va deveni inert? Când te văd așa de sfâșiat de durere și epuizat de efort, parcă pierde orice dorință din

mine...Mă tem să nu devii și tu o piatră neînsuflețită și să mă lași singură, într-o lume pe care nu o cunosc...

Pygmalion: Am avut pentru o clipă imaginea unei contopiri totale...Era ca un vis de iubire...o iubire ieșită din comun...cum nu a fost alta pe pământ...(Lasă capul pe genunchi, peste brațele sale și o privește pierdut)

SCENA 2

Pygmalion

Galathea

Corifeul

Muzele

Corul:

Muzele(stau așezate pe țărni și privesc apusul de soare. Una cântă o melodie duioasă la liră.)

Corifeul:

Îndrăgostiții se privesc, se privesc intens... Ei simt că aparțin unor medii diferite, dar iubirea i-a unit.

Corul: Îndrăgostiții se privesc, se privesc intens... Ei simt că aparțin unor medii diferite, dar iubirea i-a unit

Corifeul: Rolurile însă s-au schimbat.. Piatră a prins suflet, a devenit o ființă iubitoare, dornică să dăruiască dragostea sa celui iubit. El, din prea multe griji, slăbit de munca neîntreruptă, a devenit străin chiar lui însuși. Nu știa cum să-și adune forțele să redevină creatorul încrezător de la început... Ea i-a simțit înstrăinarea și îl chemă lângă ea.

(Corul și corifeul se retrag)

Galathea: Vino iubitul meu! Sărută-mă! Buzele tale îmi dau viață...

(Pygmalion urcă pe schelă. Se sărută. Ea îi mângâie fața. El o privește cu dragoste și durere.)

Galathea: Tu mă faci să cunosc înfiorări care nu știam că există. Prin tine cunosc bucuria de a fi femeie. Sărutările și mângâierile tale mă fac să tresar de fericire. Aș vrea să îți sărut mâinile ce m-au creat, le iubesc atât de mult...Mâinile tale știu să mângâie. Le doresc mereu în jurul meu. Oare nu sunt prea posesivă?

Pygmalion: Nu, iubito. Dorința mea de a te atinge este la fel de mare ca a ta. Inimile iubitoare simt mereu nevoia să fie cât mai aproape. Trupurile la fel. Așa este în lumea muritorilor. Ne dorim mult, mult, căci știm că nu suntem eterni și vrem să profităm de orice clipă petrecută împreună...

Galathea: Eu aș vrea ca totul să vină de la sine Vreau o dragoste fără temeri și constrângeri. Tu parcă...

Pygmalion: Eu mă simțeam singur...Parcă suferea de o singurătate cosmică. Parcă eram singur în univers...Simțeam un vid spațial...Simțeam că vin din infinitatea timpului și că aveam o misiune: să te creez pe tine, să fac operă care să rămână în spațiu și timp ca o culme a perfecțiunii artistice. Era crezul meu artistic, o dorință care mă absorbea ca o sete cosmică. De aceea ai prins viață. Te doream așa de mult...Doar iubirea ta ma putea salva de acea neliniște cosmică ce îmi tortura sufletul...

Galathea. Mereu, mereu te voi iubi, căci eu fac parte din tine, sunt așa cum m-ai dorit tu, cu mintea ta și cu sufletul tău.

Pygmalion: Simt că picuri din ce în ce mai mult balsam în inima mea. Simt cum pătrunzi în mine, clipă de clipă, tu cea care erai doar o închipuire a mea...Tu cea care ai prins viață de o zi, tu ești fata minunată la care eu am visat toată viața...Nu-mi vine a crede că totuși exiști, că ești o ființă vie, adevărată...

Galathea: Vino, vino mai aproape, iubitul meu! Te iubesc. Vreau să te țin strâns lângă mine...

Pygmalion: Te rog, așteaptă-mă! *(Coboară de pe schelă și vrea să urce iar, cu uneltele în mână, dar simte că amețește și revine la sol, disperat de neputință. Ridică ochii spre ea cu toată dragoste de care este capabil.)*

Așteaptă-mă! Un pic de răbdare și te voi elibera de strânsoarea stâncii! Poate că, așa dulce și bună cum te-am dorit eu, tu te vei putea bucura de toată dragostea mea, de mine tot, așa cum eu mă bucur de tot ce-mi vine de la tine... de lumina zâmbetului tău, de mișcarea tandră a capului tău, de privirile tale aprinse, de căldura inimii tale...Ochii tăi mă privesc cu atâta dor, dar nu mă satur să le privesc luminile, mereu le doresc flacăra lor, căci așa simt că trăiesc...Zâmbetul tău gingaș este ca lumina lunii mai, când înfloresc toate florile primăverii. Zi de zi am fost aici cu tine. De la tine am luat puterea de a rezista, de la tine, creația mea, de a rezista într-o lume pe care tu nu o cunoști, o lume străină și rea, cu multe necazuri. Eu nu vreau să o cunoști, este prea dură, prea rea, chiar imposibilă pentru tine. Eu doresc să îți arăt doar lumea de frumuseți create de Domnul pe pământ, acea lume care mi-a dat mereu imboldul de a-l imita, că să mă apropii mai mult de el. Vezi, eu cred că un unic creator a făcut aceste minuni. Cred că disputa dintre zei este doar o poveste creată de Homer și că filozoful are dreptate, că în tot și în toate este un principiu unic al succesiunii morții și vieții...Eu trăiesc într-o lume aspră de care vreau să te feresc...De aceea eu m-am izolat în atelierul meu. Nu vreau să pătrundă în mine nimic, nimic din răutatea acestei lumi, căci m-ar marca și nu aș mai putea crea. Dar oare mai pot crea ceva după ce te-am creat pe tine? Nici nu mai doresc...Nu știu ce voi face. Nu pot să te iau de aici și să te duc în lumea reală, căci te-aș răni și m-aș răni și eu...

Galathea: Nu te înțeleg, iubitul meu. Nu înțeleg nimic din tot ce-mi spui tu...

Pygmalion: Îmi spun adesea: „Nu-mi pasă. Orice s-ar întâmpla în lume, nu îmi pasă. Eu am creația mea. O am pe iubita mea. Am asupra ei puteri magice. I-am dat viață, cum nu a făcut un alt muritor. Dar nu mă cred un zeu. Sunt doar un suflet cu atâta dragoste în el, încât am însuflețit o piatră...”

Galathea: Da, iubitul meu Pygmalion, ai dat viață unei pietre, devenită femeie, care se înfioară în adâncul ființei sale, sub sărutările tale de foc. Regret că nu pot coborî de pe soclu, să ne aparținem unul altuia în totalitate. Am buzele arse de dorul sărutărilor tale. Deși mă săruți mereu, mie nu mi se potolește dorul de tine. De ce oare?

Pygmalion: Și eu simt la fel, iubita mea. Dar mă tem. Mă tem că mi-a slăbit brațul și nu mai pot să dau o ultimă lovitură de daltă să te eliberez definitiv. Vreau să te cobor de pe soclul tău dur, să te iau de aici...să fii cu adevărat a mea...

Dar suferința mi-e groaznică. Parcă sunt pedepsit de marele Demiurg pentru îndrăzneala mea. Mă tem că nu ne vom putea contopi niciodată, să fim doar o singură ființă, ca două jumătăți ale aceluiași întreg ce se îmbină perfect...

Galathea: Și eu simt aceeași dorință, atât de puternică de contopire totală, de unire pentru totdeauna, că două părți ale unui întreg, să facem o pereche unică, o pereche ideală.

Pygmalion: Te iubesc nespun de mult! Voi găsi energia să te desprind din acest cerc de piatră, să te fac a mea pentru totdeauna, să fim tot un trup, cum scrie în cartea neamurilor, cum a lăsat Demiurgul. Ne vom dărui cu pasiune, ne vom contopi unul în altul, că două părți ale aceleași sfere, ca să crem unitatea primordială, sfera perfectă. .

Galathea: Știu că sufletele noastre sunt gemene, dar mă tem că trupurile noastre nu vor cunoaște niciodată bucuria dăruirii, acel mister ce te face să trăiești doar din fericirea dăruită celuilalt...cum simt eu ori de câte ori mă atingi sau te ating.

Pygmalion: Și eu te doresc atât de mult...Te ating mereu să văd că ești vie, că nu ești doar o creație a minții mele...Mă tem că trăiesc doar un vis...Mi- e dor mereu de dulceața buzelor tale roz-pal, mi-e dor de atingerile tale. Simt și acum înfiorarea ce am trăit-o când mi-ai dat primul sărut. Am înțeles atunci ce mult te doresc...

Galathea: Și eu am simțit la fel și te-am chemat lângă mine. Te-am sărutat din nou, pentru a înțelege de unde vine acest farmec dureros și dulce al iubirii tale...

Pygmalion: Este efectul iubirii care răspândește acest farmec nedefinit în noi...Eu mă minunez mereu de farmecul ce îl răspândește toată ființa ta. Ești ca vinul cel dulce și bun ce îmi curge prin vene și îmi dă o amețeală plăcută. .

M-ai cucerit cu zâmbetul tău de copil. Așa am vrut să te creez, cu zâmbet de copil inocent.. Acum te chem cu disperare, să te cobori de pe soclu. Am atâta nevoie de tine...Totul te vrea. Tot sufletul meu te dorește, să îți simți dulceața inimii tale cea care îmi dă aripi...

(Se apropie și o sărută prelung)

SCENA 3

Pygmalion

Galathea

Corifeul

Corul

Muzele

Muzele *(dansează, se aleargă pe țărmul mării. Două cântă la liră, celelalte ascultă culcate pe țărm).*

Corifeul: El, sculptorul a creat-o doar pentru bucuria inimii lui. Voia să fie ca un Demiurg să o facă să și gândească așa cum dorește el, să nu fie gânduri străine în mintea ei. Voia să se gândească doar la el. Ea simțea că el este un vrăjitor care o face să vadă dincolo de zidurile atelierului. Când o săruta, el punea în mintea ei doar gândurile lui. Și ea vedea culorile sidefii ale cerului, umbrele albastre ale munților, strălucirea zăpezilor cu sclipiri de diamant, tremurul copacilor, șiruri de sălcii verzi peste apele limpezi, cascade ce se revarsă din piscurile înalte în lacuri de smarald, învolburări de ape în spume albe sub corone de arbori, El iubea copacii, iubea cerul, iubea tot ce strălucea sub cerul înalt. Pe ea o iubea cu acea dragoste dintâi și de totdeauna de care un bărbat se leagă de o femeie adevărată.

Corul: El, sculptorul a creat-o doar pentru bucuria inimii lui. Voia să fie ca un Demiurg să o facă să și gândească așa cum dorește el, să nu fie gânduri străine în mintea ei. Voia să se gândească doar la el. Ea simțea că el este un vrăjitor care o face să vadă dincolo de zidurile atelierului. Când o săruta, el punea în mintea ei doar gândurile lui. Și ea vedea culorile sidefii ale cerului, umbrele albastre ale munților, strălucirea zăpezilor cu sclipiri de diamant, tremurul copacilor, șiruri de sălcii verzi peste apele limpezi, cascade ce se revarsă din piscurile înalte în lacuri de smarald, învolburări de ape în spume albe sub corone de arbori, El iubea copacii, iubea cerul, iubea tot ce strălucea sub cerul înalt. Pe ea o iubea cu acea dragoste dintâi și de totdeauna de care un bărbat se leagă de o femeie adevărată.

Corifeul: Se temea însă pentru viața ei . Galathea îi citea gândurile și întinse mâinile să îl mângâie.

(Galathea îl mângâie)

(Corul și corifeul se retrag)

Galathea: De ce ești trist? Te simt departe de mine acum...Nu mă mai iubești? Eu am destul suflet și pot iubi pentru amândoi. Dacă ție ți-e sufletul greu, dacă ai obosit să mă iubești, te

rog, lasă timpul să hotărască totul. El este mare, cel mai mare vindecător. Când vei simți mereu iubirea mea, vei înțelege că nu ai trăit degeaba, că ai creat nu o sculptură, ci, te-ai creat pe tine într-o femeie, pe tine cu dorurile și pasiunile tale. Noi doi suntem la fel iubitul meu. Și dacă tu, cândva nu o să mă mai poți iubi, dacă vei renunța la mine, eu am să încerc să mă eliberez de dorul meu de tine. Timpul vindecă totul, așa ai spus tu și eu îmi voi căpăta seninătatea. Eu voi pregăti atunci, să pășesc liberă și demnă în lume, în lumea ce tu mi-ai descris-o, cu bucuria că tu mi-ai dat viață. Poate și eu, prin tot ce voi face, voi dărui altora bucurie. Pe tine te voi lăsa cu sculpturile și tablourile tale. Să crezi alte minuni, căci muritorii te vor aprecia mult!

Pygmalion: Nu, nu vreau să te pierd. Tu ești sufletul meu. Pot să te iubesc și dacă pierd dragostea ta. Eu cred că poți iubi pe cineva doar pentru propria ta bucurie. Eu cred că înainte, în ciclul elementelor, noi doi am format o ființă vie. Altfel, de unde vine o așa de puternică iubire în mine, de unde acest dor de a te crea pentru a fi perechea mea, jumătatea mea cu care pot forma o ființă unică...

Galathea: Pygmalion! Te rog să mă lași să te sărut eu pe tine. Lasă-ți gura moale sub sărutările mele! Eu te-am îndrăgit atât de mult, de cum te-am zărit. Eu făceam parte din tine. Tu făceai parte din mine. Acum înțeleg de ce te-am iubit atât de mult, de cum te-am zărit. Te voi păstra lângă mine mult, mult timp, căci așa putem fi o ființă unică, indestructibilă.

Pygmalion: Iubito! (*Întinde mâinile spre ea, dar se clatină, se agață de schelă, alunecă până jos.*)

Galathea: Ce ai? Ce se întâmplă cu tine? Te rog, ajută-mă! Nu mă lăsa aici singură, prinsă de piatra aceasta! Mă tem că ea mă va strivi... Dacă nu vii tu la mine, eu voi încerca să mă desprind de aici, chiar de-ar fi să plătesc cu viața...

Pygmalion(*soptit*) Iubito! (*Întinde mâinile spre ea dar se clatină,, se întinde pe jos.*)

Galathea: Nu muri! Nu muri! Nu mă lasă pradă unei lumi ostile, supusă unor legi pe care eu nu le cunosc! Eu nu o să mă pot adapta acestei lumi. Simt că ea mă va distruge. Mulți mă vor urî, căci cine ar suporta o femeie ce poartă perfecțiunea formelor, armonia culorilor, bunătatea ce mi-ai dăruit-o tu? Mă va distruge gelozia tuturor. Dacă nu pot fi a ta, nu vrea să mai trăiesc. Te rog să mă împietrești la loc, Pygmalion! Pygmalion! Mă auzi iubitul meu?

Pygmalion(*soptit*) Iubito! (*Întinde mâinile spre o amforă din care bea apă și se stropește pe față.*)

Galathea: Pygmalion, mă auzi? Oare dragostea ta nu este așa de puternică, să te faci să ajungi iar la mine? Nu poți să îți iei puterea din brațele mele? Cât aș vrea să te ajut, iubitul meu!

Simt că trupul tău este slăbit, că inima ta a slăbit, iubindu-mă, că ai oboșit creându-mă... Sper că puterea dragostei mele te va face să te ridici din nou din sfârșeala ta, să fii iar artistul senin și încrezător, ca la început. Sper că voi avea puterea să te vindec .Pygmalion. Eu sunt Speranța Ta... Speranța într-o fericire reală. Vino, iubitul meu! Vino iar la mine .! Tu ești făcut pentru fericire. De ce nu vii, să trăim împreună această fericire? Tu ești făcut pentru dragoste, Pygmalion! Vreau să îți dăruiesc toată dragostea mea. Vino, să alung toată tristețea, oboseala, durerea ta! În sufletul tău știu că este doar chipul meu, mereu întors cu dragoste către tine..

Pygmalion(*soptit, cu brațele ridicate spre ea.*) Iubito! Dragostea mea! Apără-mă! Apără-mă de mine însumi! Parcă simt cum mi se rățesc mințile. Te rog, ajută-mă! Ce-i cu mine? Aș vrea să distrug frumusețea ta, să mă conving că ești reală. Setea mea de cunoaștere este ca o nebunie. O, Zeus! Eu am lustruit piatră, până i-am dat viață .Ce mult iubesc această minune! Uneori. cred că trăiesc doar în vis, că nu este nimic adevărat din tot ce mi se întâmplă... Vorbește-mi! Atinge-mă!

Nu mă face să îmi rățesc mințile, să distrug tot ce am creat! Opera trebuie să trăiască, prin veacuri. Mă cutremur de ce rău pot să îți fac, iubita mea...Pot oare distruge cu aceste mâini o capodoperă?

Galathea:(*tresare, își pune mâinile la piept și privește depărtările, prin fereastra deschisă.*

Pygmalion *stă cu capul prins în mâinile așezate pe genunchi.*)

SCENA 4

Pygmalion
Galathea
Corifeul
Corul:
Muzele(9)

Muzele (*inventează dansuri noi, șoptesc, privesc marea. Vin să admire pe Galathea*).

Corifeul:

Ea, Galathea, era o speranță, speranța unei mari iubiri, triumful omului asupra pietrei, triumful ființei asupra materie, al geniului în univers. Artistul își iubea opera și opera răspundea cu iubire creatorului ei. Dar ei se temeau. Nu își mărturiseau teama lor. Simțeau că trebuie să ascundă marea lor iubire departe de lumea obișnuită. Trebuia să păstreze taina, căci ceilalți ar fi devorat creația, doar să se convingă de faptul că el a realizat o minune. Prea mulți le-ar fi distrus fericirea, căci invidia are colții mari. Ea poate devora un creator mai robust decât Pygmalion.

Corul: Simțeau că trebuie să ascundă marea lor iubire departe de lumea obișnuită. Trebuia să păstreze taina, căci ceilalți ar fi devorat creația, doar să se convingă de faptul că el a realizat o minune. Prea mulți le-ar fi distrus fericirea, căci invidia are colții mari. Ea poate devora un creator mai robust decât Pygmalion.

Corifeul: Alții nu ar fi putut înțelege cum de a făcut-o așa de frumoasă și ar crede că are legături cu zeii. Măiestria lui era ca o revărsare de ape peste stânci aburinde, formând curcubeie.

O privea extaziat, pierdut în contemplație, căci vedea cum frumusețea ei venea din interiorul ei, interior în care a ajuns doar cu mintea sa. El trăia doar din bucuria ce o dă iubirea, iubirea ce se aprindea mai tare, ori de câte ori ea îi vorbea.

Corul: El trăia doar din bucuria ce o dă iubirea, iubirea ce se aprindea mai tare, ori de câte ori ea îi vorbea.

Corifeul: Și îi vorbea...îi vorbea...

(Corul și corifeul se retrag)

Galathea: Iubitul meu! Vino! Știi că dragostea ta este prea puternică și că nu mă vei distruge niciodată. Vino aproape de mine! Vreau să simți că sunt a ta. Eu nu voi fi niciodată a altcuiva. Știi că tu nu m-ai creat, să fiu doar un simplu obiect de plăcere pentru tine. Tu m-ai creat ca să fiu lumina sufletului tău, ce va vibra iar intens, așa cum l-am văzut eu... Este sufletul în care mă oglindesc eu toată. Și eu te iubesc atât de mult! Doar iubindu-te, simt că pot atinge o fericire aparte alături de tine.

Pygmalion: Dacă aș putea, aș face orice să fim o singură ființă, un singur trup, o singură dorință, un singur gând. Ah! De nu mi-aș pierde mințile! Simt că mă rătăcesc, văzându-ți frumusețea...*(încearcă să se ridice, să urce pe schelă, dar cade mereu, epuizat.)*

SCENA 5

Pygmalion
Galathea
Corifeul
Corul
Muzele(3/9)

Corifeul(*reapare cu pelerina și pălăria lui mare*):

Muzele. pantonimă (*invocă oracolul, fac gesturi desperate și cer îndurare. Pentru Pygmalion și Galathea*)

Corifeul: El, Pygmalion, ca un Demiurg, a făcut-o să îl dorească mereu, să nu se mai gândească la altceva, ci doar el să se reflecte în gândurile ei.

Corul: El, Pygmalion, ca un Demiurg, a făcut-o să îl dorească mereu, să nu se mai gândească la altceva, ci doar el, el să se reflecte în gândurile ei.

Corifeul: Se credea un mare vrăjitor, dar simțea o mare teamă că nu putea vedea și ce are ea în inima ei. Când o vedea privind depărtările se temea că se îndepărtează de el. Nu știa că tot ce privea ea pe fereastră era tot ce îi amintea de el: culorile sidefii ale cerului, umbrele albastre pe zăpada munților, sălciile verzi peste ape limpezi, cascadele ce se revărsau din munții singurateci.. Știa că el iubea toate acestea. I-a vorbit despre el, când o dăltuia în piatră. și iubea și ea toate acestea... Se temea însă pentru viața ei, se temea că un duh nebun sau o gorgonă l-ar putea îndemna să o distrugă și știa cât de mult ar suferi, nu pentru că ar îndura durerea fizică, ci, pentru că nu ar mai avea ochi să îl vadă pe el, inimă să îl simtă aproape de ea.

Îl ajută să se ridice la nivelul ei, îl mângâia și îl săruta, dorind să îi dea puterea de a se reface, după marele efort de a o crea, să își ia puterea din brațele sale. El îi sorbea frumusețea, cea plecată din el, reîntoarsă în el, căci frumusețea ce venea din interiorul ei îi dădea și lui o lumină aparte.

Corul: El îi sorbea frumusețea, cea plecată din el, reîntoarsă în el, căci frumusețea ce venea din interiorul ei îi dădea și lui o lumină aparte.

Corifeul: Ea îi vorbea, îi vorbea de dragostea sa...

(Dispare din scenă împreună cu corul)

Galathea: Dragul meu Pygmalion, uneori aș vrea să renunț la tine, să renunț la dragostea ce ți-o port, căci simt că ni se ntind capcane, oceane de gheață, că dincolo de fereastra aceasta este o lume ce nu poate înțelege marea noastră iubire ... Știu că ne vor crede altfel decât ei și ne vor distruge, căci ți-am citit gândurile. Tot ce nu poate fi înțeles, ce iese din tiparul obișnuit, este socotit a fi de domeniul nebuniei. Ei vor crede că ai adus o femeie dintr-un ținut necunoscut și i-ai dat numele meu, că eu nu am apărut dintr-o piatră neînsuflețită.

Pygmalion: Te voi apăra de răul lor. Eu te voi apăra, cu tot ce-mi stă în putință de ei, de lumea lor limitată de interese meschine. Iubirea mea va fi scut protector pentru tine.

Galathea: Dragul meu, eu aș vrea să fiu pentru tine raza de soare ce îți aprinde gândirea, ca tu să poți da lumii noi frumuseți. Eu sunt creată să te iubesc, să te iubesc mult, Dacă tu nu poți să

îmi răspunzi cu aceeași mare iubire, căci tu ești un simplu muritor ce și-a depășit condiția de om, ai devenit un geniu creator, eu, care am venit din spații astrale, căci piatră ce ai ales-o tu este căzută din cer, eu port cu mine eternitatea. Din Eternitate m-am desprins și voi fi o iubire eternă pentru tine. Sufletul meu te va iubi mereu. Știu că tu dorești să te bucuri cu adevărat și de trupul meu, trupul creat după mintea ta. Vezi, pielea mea fină nu a făcut bucuria altui bărbat, doar a ta. Atinge-mă! Ea este ca mătasea. Fii tu primul și ultimul bărbat care să știe să își ia bucuria din mine! Poate atunci trupul tău se va revigora, sufletul tău stins se va reaprinde la flacăra iubirii mele.

Pygmalion: Mulțumesc zeilor că mi-au dăruit o așa iubire. Nu mai sunt singur acum, te am pe tine, iubita mea.

Ah! Poate tu vei alunga urâtul și pustiul din inima mea, căci sunt ani de când nimeni nu îmi vorbește. Toți sunt străini mie... Viața îi face din ce în ce mai străini. Roși de griji, au ajuns străini chiar lor înșiși. Nu doresc laudele lor, dar de ce atâta indiferență, de ce m-au izolat? Mă privesc ca pe un ciudat.?

Galathea: Cred că tu trebuie să faci pași spre ei, să comunici cu ei. Așa, îi poți cunoaște și înțelege mai bine.

Pygmalion: Mă tem să te duc în lumea lor, mă tem că mi te pot fura...Nu ar suporta să am o femeie atât de frumoasă. Ei cred că au dreptul să mi te ia, să fii a tuturor. Nu știi câtă sălbăticie este în lumea de afară.

Galathea. Eu nu voi aparține niciodată altcuiva. Tu nu m-ai creat să fiu un simplu obiect de plăcere pentru alții, ci să fiu numai a ta. Așa vorbeai când mă formai cu mâinile tale. Te auzeam și mă înfioram. M-ai creat să fiu lumina sufletului tău. Așa spuneai. Am sosit să fiu ce-ai dorit tu, dar de ce ti-e sufletul mistuit de durere? Sufletul tău nu mai poate vibra că la început...Observ o schimbare. ..Dar, mă vei desprinde de aici și vom pleca într-o călătorie prin lume. Dorința de fi mereu, mereu cu tine a devenit ceva vital pentru mine. Simt o nevoie ardentă de tine. Atunci vom deveni o singură ființă, vom trăi intens orice clipă. Te rog să mă mângâi! Nu mă amăgi! Aș simți prea multă durere. Creația, ca și iubirea provoacă durere. Poate că tu ai vrut ca să mă creezi ca pe o ființă perfectă. Eu, mai simt în mine uneori gheața pietrei și mă tem că se va rupe vraja și voi deveni iar piatră fără grai și viață.. Să profităm de timpul ce-l avem acum să fim bucurie unul pentru celălalt.

Pygmalion: Eu te voi reface și vei fi iarăși femeia mea iubită. Eu nu mi-am dorit nimic de la viață decât iubire și puterea de a crea. Acum, când le am, de ce mă sfâșie o durere de moarte?(*O mângâie, o sărută cu pasiune*)

Galathea: Sub sărutările tale, simt cum se topește gheața din mine. Sub focul buzelor tale, eu mă simt cu adevărat femeie. Eu voi fi mereu femeia ta, cea cu care tu poți forma o pereche, perechea ce se caută veșnic prin lume. Poate atunci și gheața din mine va deveni diamante. Eu mă voi împodobi pentru tine, să mă iubești mereu, mereu. Poți tu însă înțelege tot dorul meu pentru tine? Este un dor cosmic, venit din spațiu și din timp...Tu ești un simplu om, eu un meteor căzut din cer, că să-ți fie ție bucurie și fericire.

Pygmalion: Ce mult te-am dorit! Ce mult te-am așteptat, iubita mea!

Galathea: Poate am fost o stea sau o floare sau o femeie ce nu și-a împlinit iubirea pe pământ. Tu, evident, tu aparții lumii vii. Chiar tu te trădezi că aparții speciei umane, pentru că în tine este mereu îndoiala. De ce atâta îndoială, atâta neîncredere? Se pare că lumea voastră este dominată doar de instinctul de apărare, de apărare de tot ce poate fi rău în viața voastră. Văd mulți copii trecând pe drum. Poate că și instinctul de perpetuare la voi, muritorii este puternic, căci el acționează tot din teama de viitor, de un viitor nesigur. Sau poate din teama de singurătate. La voi, singurătatea este atât de dramatică. Poate din nevoia de a fi cât mai mulți și nu a vă mai simți singuri, vă înmulțiți. Simțiți nevoia de iubire, de afecțiune. Mereu domină latura voastră umană în voi. Idealul vostru este poate iubirea, iubirea de oameni, nu doar iubirea de frumos, de adevăr. Știu că tu m-ai creat tot din nevoia de a avea o femeie ca să poți să ai urmași, rațiunea voastră de a exista. Unde-i iubirea pură de care îmi vorbeai când îmi dăltuiai brațele? Te văd doborât de durere, durerea de a nu mă putea avea integral, de a nu fi a ta, doar a ta, cât mai repede.

Pygmalion: Eu am visat să fii perechea mea, cea cu care eu pot forma o sferă primordială, o sferă perfectă, cea de la început de lume. Dar mă tem, mă tem că cei ce te pot vedea pot crede că tu ești piază rea. Mă doare că s-ar putea să te distrugă...că te vor întina...

Galathea: Nu, nu, eu aspir spre puritate. Oare tu iei drept naivitate aspirația mea spre puritate? Poate că am naivitățile mele, căci eu nu cunosc lumea ta. Eu sunt ca fecioarele ce așteaptă cu neliniște iubirea, ca cele ce-și poartă sufletul pe chip. Eu, pe când eram o lumină de stea, pe cerul înalt, doream să te cunosc, deși tu nu aveai ochi pentru mine. Tu vedeai doar femeia ce o purtai în tine. Tu, prea torturat de viața ta, de neliniștile tale, obsedat de creația ta, nu vedeai că din piatra la care lucreai a ieșit o ființă perfectă...

Pygmalion: Cred că mai pot fi destule de făcut ca să fii cu adevărat perfectă. Nu este vorba de scrupule de artist. Nimic nu este mai frumos pe lume decât să crezi un om. Chiar prietenii mei mi-au spus, văzându-te, că o femeie ca tine ce revarsă atâta frumusețe peste lume este un miracol...

Galathea: Știi? Tu, când ai plecat spre soare, să îți iei noi puteri, m-a zărit pe fereastră Apollo și mi-a zis: "Vino, vreau să fii zeița mea!" Eu nu am vrut să îl urmez, căci el este îndrăgostit de toate sirenele mărilor...

Eu am înflorit doar pentru tine. Te-am îndrăgit zi de zi tot mai mult. Am simțit cum pătrunde în mine căldura ta. Tu ai făcut să se nască femeia în corpul meu inert. Atingerile tale m-au făcut să cred că și eu pot fi cu adevărat o femeie, cu toate dorințele ce se pot aprinde în ea, dorințe ce mă apropie tot mai mult de tine. Îți spun: "Bărbatul meu iubit, eu te doresc mult, foarte mult!". Dar te rog, dacă tu nu mă mai poți iubi, te rog, lasă-mă să devin ce am fost înainte...

Pygmalion: (*O sărută îndelung*) Nu, nu. Nu vezi cum trupurile și sufletele noastre comunică între ele? Din iubirea noastră nu vezi ce lumină se revarsă peste lume? Te iubesc. Nu vorbi de despărțirea noastră!

Galathea: Este atât de dureros totul...Nu, nu mă mai săruta! Nu vreau să mă amețești iar cu sărutările tale...Știi că tu mi-ai făcut buze frumoase, roșii. Știu că tu le dorești mult. Ele sunt și mai frumoase de când le dorești tu. Dar tu nu știi ce durere stârnesc în mine sărutările tale. Mi-ai făcut sânii frumoși, dar tu nu știi cât mă dor de dorul tău. Aș vrea să fiu din ce în ce mai frumoasă pentru tine. Dar nu mă mai atinge! Dacă mă iubești, ar trebui să stai la distanță de mine să nu mai simt nicio durere. Mă impresionează prea tare apropierea ta; durerea este așa de puternică...Ea crește, crește mereu. Ce greu este să fii femeie, o femeie adevărată! Poate ar fi mai bine să ne iubim mai puțin. Aș vrea ca dragostea trupească, ce o simt tot mai puternică, să se condenseze într-o dragoste pur spirituală...De ce tacă și întorci capul în altă parte?

Pygmalion: Nu, nu putem reface calea inversă. Dragostea sufletească și cea trupească pot să se completeze, una poate să o amplifice pe cealaltă...Eu te doresc cu tot trupul și sufletul meu...

Galathea: Eu te aștept de secole... Aștept să prind viață...Dar acum mă tem, mă tem că nu înțeleg ce se întâmplă cu mine. Am prea multe trăiri ce nu le înțeleg. Eu trăiesc o iubire cu o atât de mare intensitate, că mă tem, mă tem, că iubirea aceasta este ca o ardere ce mă mistuie...Suferința din iubire îmi era necunoscută. Acum îmi este atât de greu...

Pygmalion: Iubito! Te rog, te rog, nu uita că orice transformare implică o suferință. Dacă iubești cu adevărat, treci peste toată durerea.

Galathea: Dacă ne-am contopi și am fi doar o singură ființă, poate că s-ar potoli această durere. S-ar putea să îmi placă nespuse de mult. Atunci, poate că îmi vei deveni necesar ca aerul pe care abia am învățat să îl respir... Voi simți că nu voi putea trăi fără tine... Atunci eu voi fi cea care voi dori să te iau din lumea ta, să te duc departe de aici, pe țărmul altei mări, unde vom fi doar noi doi, singuri. Sau pe piscul unui munte...Dar mă tem, mă tem că poate niciodată nu vom reuși să ne aparținem cu adevărat unul altuia... Eu mai simt în mine uneori răceala pietrei. Mă tem că nu voi ajungă să trăiesc spre bucuria ta, într-o dăruire deplină...Sunt prea ruptă de lumea și de aceea eu, uneori sunt atât de nefericită! Mă tem că te va chema acea lume și voi rămâne iar atât de singură... Nu știu dacă tu vei rezista chemării ei. Nu știu ce se-ntâmplă cu tine, când stai îngândurat, departe de mine. Nu știu ce este bine și ce este rău în lumea ta. Cum să mă pot adapta eu în ea?

Pygmalion: Nu, nu-i adevărat. Sunt sigur că noi doi iubim aceleași lucruri, că iubim viața simplă, că ne vom iubi mult unul pe celălalt de-acum încolo...

Galathea: Oare nu am venit prea târziu în viața ta? Tu nu vei dori să crezi o altă femeie, mai frumoasă decât mine?

Pygmalion: De ce te îndoiești de mine, de sufletul meu? Eu nu am fost niciodată îndrăgostit. Te-am visat toată viața mea. Te-am dorit din tot sufletul. Cum aș putea să doresc altceva?

Tu nu ai să înțelegi niciodată dorul meu, dorul de tine, un dor care mă face să mă topesc pe picioare, căci te doresc atât de mult.

Galathea: Eu te doresc la fel de mult și nu vreau să fiu a altcuiva decât a ta. Știu că doar tu mă iubești mult. Într-o lume așa de falsă, ca cea pe care tu mi-ai descris-o, cea a semenilor tăi, eu, care am atâta nevoie de iubire m-aș simți pierdută. Eu nu pot trăi pe pământ dacă nu am iubire. Aici, sus, pe soclu, eu mi-am creat o lume a mea, o lume ideală, în care eroii suntem doar noi doi, o lume în care totul este cald, bun, plăcut...încărcat de dragoste...

Pygmalion: Noi doi putem regăsi paradisul pierdut...L-am putea recrea noi doi, aici pe pământ. Dragostea noastră ar învinge totul(*o îmbrățișează*)

Galathea: Eu, cea venită din lumile galactice, eu mă înfior la atingerea ta. Mă cutremur de tot ce simt...Cred că ar fi mai bine, dacă nu am cunoaște această iubire pasiune, ci am trăi doar dăruindu-ne o caldă afecțiune unul altuia...Te rog, hai să renunțăm la orice atingere. Prea mă răscolesc sărutările tale...Prea mult dor stârnesc în mine...Aș fi preferat o iubire platonice. Ar fi mai puțin dureroasă...

Pygmalion: Dar sărutările sunt ca atingerea a două suflete...

Galathea: Sunt prea pasionale. Eu am simțit că tu voiai să te dăruiești pe tine tot prin aceste sărutări...Crezi că eu am rămas de piatră și nu am simțit acest lucru?

Pygmalion: Iubito, vorbele tale îmi umplu inima de bucurie...

Galathea(*se clatină pe soclu, el o prinde în brațele sale*)Lasă-mă !Lasă-mă! M-ai răscolit atât de tare, că nu mai pot să mă mențin așa, aici sus. Durerea este că nici nu pot să cobor, că mă ține piatra nemiloasă... Nu mă pot mișca, să nu îmi provoc alte dureri.

(*El o sărută, ea îi răspunde cu pasiune*).

Galathea: Ah! Dorul meu de tine nu s-a potolit. Este dorul meu din prima zi, ce se reaprinde mereu, când mă atingi...De când mi-ai dat viață, doresc o contopire tandră a trupurilor noastre, o dorință ce nu-mi mai dă pace. Aș vrea să reluăm totul de la capăt, dar nu cu atâta intensitate. Am ajuns să te iubesc peste puterile firii. Tu nu simți la fel? Oare este îngăduită o asemenea iubire? Oare nu supărăm pe zeii tăi? Eu cred doar într-un singur zeu creator al tuturor celor existente în cer și pe pământ. Eu am trăit mereu în preajma lui și îl iubesc, cu nespusă iubire. o iubire ascunsă în inima mea, să nu supăr pe pământeni.

Pygmalion: Oricine ai fi, eu te iubesc cu o iubire ce poate atinge infinitul din care vii tu.

Galathea: Uneori aș dori doar prietenia ta. Oare nu am putea renunța la această iubire dureroasă și am fi doar doi buni prieteni?(*Ea îl respinge cu brațele și el se îndepărtează îndurerat. Urcând pe o altă schelă și de acolo vrea să lovească în stâncă ce o ține blocată pe Galathea, cu uneltele sale.*)

SCENA 6

Pygmalion

Galathea

Corifeul

Corul

Muzele(9)

Zeita Athena (*aparitie în ceață*)

Corifeul(*reapare cu pelerina și pălăria lui mare*):

Muzele. pantonimă (*invocă pe Zeița Athena Pallas și cer îndurare.pentru Pygmalion și Galathea*)

Corifeul: Iubire, pasiune, dorință, viață, toate vin și înfrumusețează sufletele oamenilor.

Corul: Iubire, pasiune, dorință, viață, toate vin și înfrumusețează sufletele oamenilor.

(Corul și corifeul se retrag)

Pygmalion: Eu am nevoie de iubirea ta. Acum mă respingi. Dar te voi face să mă iubești mult, să mă dorești, cu toată ființa ta. (*Revine lângă ea și o atinge ușor*). Vei simți focul dragostei în contopirea noastră. Nu știi ce mister, ce legături profunde pot exista între un bărbat și o femeie ce se iubesc...

Galathea: Există ceva și mai profund ca iubirea mea pentru tine? Altă înfiorare, alte doruri? Nu, nu, cred că va fi mai bine să fim doar prieteni, nu un cuplu unit în iubire, cu destulă suferință și temeri. Ai suferi mai puțin, dacă ceilalți m-ar distruge, invidioși pe creația ta. Eu privesc pe fereastră, le văd chipurile, le văd ură din priviri, încrâncenarea și mă tem. Ei vor simți că eu sunt altfel decât ceilalți. Poate mă vor ucide cu pietre...

Pygmalion: Nu, te voi apăra, cu prețul vieții mele, eu te voi apăra. Ei nu au dreptul să îmiucidă visul. Nu vreau să te pierd.

Galathea: Eu cred, simt că tu nu ar trebui să mă iubești cu atâta pasiune, cu atâta dor. Vrei să mă iubești așa cum un bărbat iubește o femeie, femeia lui. Dăruindu-se pe sine, într-o iubire totală, neconstrânsă de nimic. Eu citesc pe chipul tău că tu ai suferit foarte mult până acum și nu este drept să mai suferi. Distrugerea mea de către muritori te-ar face să îți pierzi rațiunea. De aceea, te rog, nu mă mai iubi așa cum mă iubești acum! Lasă-mă să te iubesc doar eu. Am destul suflet pentru amândoi. În sufletul meu te reflectezi Tu, doar Tu, iubitul meu. Nu știu de ce te-am iubit din prima clipă. Întâi ți-am iubit mâinile, apoi brațele, ochii, gura ce îmi vorbea și am învățat rostul cuvintelor de la tine. Apoi te-am îndrăgit pe tine tot Nu o să pot privi pe nimeni niciodată cu atâta intensitate și dragoste ca pe tine. Îmi place totul la tine: felul cum vorbești, cum zâmbești, felul cum lucrezi și îmi armonizezi trupul, după gândurile tale. Tu îmi pari atât de diferit de toți bărbații de pe pământ. Cei pe care îi văd pe fereastră îmi par șterși, banali, înrăiți de viață sau de vicii. Tu de ce ești atât de diferit de ei?

Pygmalion: Sunt și eu tot un om, cu slăbiciunile mele, dar un om care a pus tot sufletul său în creație. Aceasta este menirea oricărui artist. El se dăruie pe sine, își lasă toată energia sa în opera creată, și, de multe ori, epuizat moare, moare necunoscut de alții. Doar peste ani i se recunoaște valoarea și atunci tot cei ce spoliază vor fi beneficiarii operei create. La popor mai ajunge doar ecoul acelei creații, căci mulți vor fi cei făcuți să distrugă totul. Geniul nu există ca ființă superioară lor, căci nu acceptă ca altul să fie diferit, să se ridice deasupra lor, prin calitățile sale și atunci încep să calomnieze. Am văzut opera clasicilor, cariatidele din Pantheon și știu că s-a așternut negura uitării peste numele creatorilor lor.

Galathea: Iubitul meu, tu ești alesul. Demiurgul a pus geniu în tine și prin mine, numele tău va răzbi prin veacuri.

Pygmalion: Nu glorie doresc, ci iubire, o mare iubire.

Galathea: Iubirea aceasta m-a creat și iubirea aceasta te va face celebru, pentru că tot ce doresc cei mai mulți muritori este iubirea. Iubirea va deveni un principiu universal al existenței în această lume. Acolo, în marele univers, de unde vin eu există iubire. Ea dirijează acest univers, prin iubire există atracție chiar între stele.

Pygmalion: Adevărat? Epicurenii cred că totul în viață poate fi dirijat de iubire. Știi, Epicur a creat teoria etică a fericirii individuale. El propăvăduiește trăirea pleneră și căutarea fericirii în iubire și viață înțeleaptă. Și eu gândesc la fel. De aceea te-am dorit atât de mult. Eu ți-am plăcut cu adevărat, chiar din prima clipă?

Galathea: Da, iubitul meu. Am văzut că ne putem înțelege prin vorbe simple. Observ cât de frumos îmi vorbesc privirile tale, gesturile tale. Uneori, abia mă atingi de teamă că aș pieri sub atingerea brațelor tale. Când mâna ta a atins-o pe a mea prima oară, m-am înfiorat toată.

Pygmalion: Vorbește...vorbește...îmi place să te ascult. Dulceața vorbelor tale este un balsam pentru inima mea.

Galathea: Eu simțeam cum mă urmăreau din toate părțile privirile tale. Când vedeam că te apropii de mine, bucuria mea creștea, creștea...mereu în trupul meu. Tu nu ai simțit tresăririle mele?

Pygmalion: Eu credeam că sunt doar tresăririle mele, că eu vibram la atingerea ta și acele vibrații mi se prelungeau în mine, ajungeau la inima mea.

Galathea: Acum simt că port în mine puteri miraculoase, puteri ce te-ar scoate din starea aceasta de deprimare, de tristețe îngrozitoare că nu mă poți încă desprinde de pe soclu. De ce ești așa de mahnit, de îndurerat?

Pygmalion: Teama de viitor îmi dă spaime. Mă paralizează...Mă tem că voi muri și te voi condamna și pe tine la moarte, dacă nu vei putea merge, dacă vei rămâne înțepenită pe soclu...

Galathea: Și eu simt această teamă. De nu vei fi tu, nu doresc ca nici un alt muritor să mă elibereze din stâncă. Mă tem că m-ar pângări privirea altui muritor...Știu că dragostea ta pentru mine vine din purificarea ce ți-o dă doar arta. Tu, te-ai eliberat de suferință, căci ai ars la flăcările iubirii, ale iubirii creatoare de frumos. Prin Katharsis ai ajuns să atingi culmea perfecțiunii în artă.

Tu m-ai creat prin purificare și de aceea ai impregnat în adâncul mei ideea de puritate. Chiar dragostea ta pentru mine este o purificare. Am avut nevoie de ea, ca să prind viață, căci doar un om de geniu, cum ești tu putea să realizeze o minune, o capodoperă. Dar tu te temi căci statuile nu plac celor de rând care se reped să le distrugă. Nu le suportă, căci ele poartă idealul de frumusețe și perfecțiune, pe care cei mai mulți, care trăiesc atât de jos, nu îl pot pricepe și nici nu îl pot accepta, căci nu îl pot atinge niciodată prin lucrarea propriilor lor mâini. Unii cred că frumoasele statui trebuie distruse, că să nu-i strivească poate prin superioritatea lor. Tu înțelegi ce îți spun. Mie așa îmi șoptește Demiurgul și eu repet vorbele lui.

Pygmalion: Totul îmi este foarte clar. Acestea sunt și gândurile mele. Totul are o înlănțuire logică, o cauzalitate și un efect. Nimic nu este incorect din tot ce spui. Acum înțeleg că o forță divină ne-a ajutat, să ne descoperim unul pe altul. Noi ne-am creat un univers al nostru, avem un limbaj doar al nostru. Ce mult regret că nu te pot desprinde din încheștarea pietrei să pornesc cu tine în lume, să fim și mai bogați în sufletul nostru, prin tot ce vedem și tot ce simțim...

Galathea: Îți simt chemarea.. Mă înfior la șoaptele tale dulci. Vino, vino mai aproape! Ce mult aș da să pot coborî eu la tine, Pygmalion! Nu vezi ce apăsătoare este singurătatea mea aici? Mă înfior, când te văd cum privești depărtările și nu îmi vorbești, nu mă privești. Mă tem că acolo, în cetate, tu ai lăsat o iubită, o femeie care te așteaptă și la care te gândești pierdut...

Pygmalion: Nu, nu, nu, nu. Nu există nicio altă femeie. Mă îngrijorează soarta ta, căci mie mi-a slăbit mâna, abia mai pot ridica ciocanul și nu te-am desprins complet din piatra dură, cumplit de dură. Doar eu trebuie să fac acest lucru. Dacă aș chema pe cineva în ajutor, mă tem că va dispărea vraja și tu vei fi o femeie de piatră, fără viață.

Galathea. Ah! De aș putea coborî la tine! Mă tem că inima mea nu ar rezista la o așa de mare fericire. Mi-ești așa de drag, drag ca aerul pe care îl respir și mă tem că viața mea va fi prea scurtă să îți spun ce mult te iubesc.

Pygmalion(*urcă lângă ea și o îmbrățișează. O sărută lung*) Vino! Vino iubita mea! Vino în brațele mele! Să știi că nimeni, niciodată nu va întinde brațele spre tine cu atâta dor, cu atâta iubire, cu atâta adorare. Vino! Tu ești lumina mea! Știu că te-a orbit lumina, când ai deschis ochii prima dată. Când ai prins viață, iubito. Am simțit când ai tresărit sub sărutările mele. Știam că voi pătrunde până în adâncul ființei tale, doar cu o sărutare... Aș vrea să te simt iar ca atunci când ai tresărit prima dată sub focul sărutării mele. Lasă-mă să te sărut iar și iar! Să punem toată viața noastră într-un sărut!(*Se îmbrățișează și se sărută lung.*)

Pygmalion: (*se clatină, alunecă de pe soclu și se întinde pe jos*) Ah! Ce se întâmplă cu mine.? (*duce mâna la frunte*). Mă tem...mă tem că moartea ne va despărți...Simt că îmi amorțesc brațele... Sunt oare pedepsit?

Galathea: Nu! Nu! Nu te voi lăsa, Pygmalion! Te iubesc prea mult și nu vreau să te pierd. (*Se apleacă, îl atrage spre ea, îl îmbrățișează*)

SCENA 7

Pygmalion

Galathea

Corifeul

Corul

Muzele(3/9)

Zeița Athena (*apariție în ceață*)

Muzele (*danseaza mai agitate, mai îndurerate*)

Corifeul(*reapare în costumul popular grecesc*):Priviți-i cum se iubesc! Iubirea lor vine din eternitate și se pierde în eternitate.

Corul: Priviți-i cum se iubesc! Iubirea lor vine din eternitate și se pierde în eternitate.
(*Corul și corifeul dispar în spatele scenei*)

Galathea: Te iubesc, dragul meu creator! Tu trebuie să te bizui pe mine, pe iubirea mea pentru tine. Nu vei mai găsi un suflet ca al meu. Doar eu te pot salva, căci iubirea mă face puternică. Știi câtă nevoie ai tu de mine. Doar dragostea mea sinceră, adevărată te poate salva. Este o dragoste imensă, nepământească. Aici, pe pământ, totul se mișcă doar pentru supraviețuirea speciei umane, căci așa este legea naturii. Eu nu înțeleg însă de ce, femeile pe care eu le zăresc de aici suportă apropieri nedorite. Eu le văd cum se supun bărbaților pe care nu îi iubesc, că altfel nu ar avea aceste gesturi de respingere, aceste grimase, această silă vizibilă. Eu te iubesc și te doresc mereu lângă mine. Ele nu știu, nu pot să iubească?

Pygmalion: Este greu să îți explic ce se întâmplă. Sunt și femeile sclave...și femeile ce se cred inferioare soților...

Galathea: Sclave. Ce înseamnă?

Pygmalion: Adică nu sunt libere. Nu pot face ce vor ele...Se supun voinței bărbatului...

Galathea: Dar cum de acceptă aceasta? Eu m-aș crispa la orice atingere neplăcută...Nu aș suporta să mă atingă cineva, fără voia mea. Eu sunt făcută de tine, să vibrez doar sub mâinile tale. Sunt femeia ce îți fac sufletul să îți cânte. Tu mi-ai spus aceasta...Aș vrea să pot să îți scriu un poem al mâinilor.. al mâinilor creatoare, al mâinilor ce se tem să mă atingă, de teamă să nu mă facă să dispar. Vino! Sărută-mă! Ia-ți puterea din buzele mele, din trupul meu! Voi da viață acestor mâini care îți amortesc, dar care știu atât de mult cum să iubească o femeie. Vino! Vreau să le simt iar calde pe trupul meu!

Pygmalion:: (*El se ridică și vine aproape de ea. Se strâng în brațe și se mângâie, se sărută*).Mă ucizi cu sărutările tale. Nu cred că mai pot rezista. Inima mea este strânsă ca de o gheară de vultur. Mă sufoc...De când ai prins viață, doresc clipă de clipă atingerea buzelor tale...Eu am venit pe lume cu un dor nesfârșit de dragoste...

Galathea: Dacă mă iubești, trebuie să fii puternic, Pygmalion. Dar, parcă toată dragostea ta s-a ascuns în mine și sufăr enorm când te văd golit de forța ei.

Pygmalion: Până la tine nu am mai cunoscut dragostea. Ai tu atâta putere în tine să alungi moartea ce simt că îmi cotopește ființa?

Galathea: Da, puterea dragostei trece peste orice obstacol. Iubirea învinge moartea. O iubire mare ca a mea va învinge moartea. Am să te învăț alfabetul iubirii. Acum ne aflăm pe două planuri diferite. Eu cu dorul meu de tine, tu cu tristețea și durerea ta. Dar puterea dragostei ne va ajuta să înfruntăm și viața și moartea, iubitul meu. Așa îmi șoptește Marele Demiurg. Cred că dacă mă voi desprinde din cercul de fier ce îmi ține piciorul, trupurile noastre vor fi unul și sufletele noastre vor fi doar un singur suflet, iubitul meu.

Pygmalion: Așa te-am dorit mereu, iubita mea! Dar cred că este prea târziu pentru mine. Eu simt că îmi pierd luciditatea. M-a doborât încordarea și neliniștea cu care am lucrat zi și noapte...

Galathea: Te voi ajuta să îți revii. Dragostea te va salva, dragul meu, atât de drag! Așa cum te iubesc eu acum, nu te va iubi nimeni. Nimeni, nicio femeie nu este capabilă de o asemenea iubire. Tu ești și vei rămâne cel mai iubit pământean... Poemele sufletului ți le dăruiesc ție, sperând să îți aduc acea bucurie ce mi-ai făcut-o tu mie, dându-mi viață. Iubirea ta m-a ajutat să nu mai fiu doar o statuie, un corp inert. Sunt o femeie adevărată, datorită ție. Îți voi da viață din viața ce tu mi-ai dăruit-o..

Pygmalion: Mă bucur să te aud vorbind așa. *(Se clatină și coboară. Se așează pe un taburet.)* Îmi place atât de mult vocea ta...Mă pătrund de vorbele tale și sper, sper într-o minune...Dar, vai, cuvintele tale ajung din ce în ce mai greu la mine. Ah! Simt că mă părăsesc și simțurile...

Galathea: Mi-aș dori puterea zeilor tăi, să te pot scoate din starea de sfârșeală ce te doboară. Aș vrea să îți revii, să treci prin lume ușor, frumos, alături de mine, nu împovărat de dureri și tristeți. Te rog, ridică fruntea! Vezi că mă ai pe mine, iubita ta, mereu alături de tine...Sunt doar a ta, chiar dacă noi doi formăm o pereche „nepereche”. Chiar de aici, de sus, te pot iubi mult. Simt că iubirea mea este ceva așa de frumos, ceva ce trece dincolo de spațiu și de timp... Sufletul meu te va iubi mereu. Știu că tu vrei mai mult, dar ai răbdare cu mine. Tu ai nevoie de o iubire mare, de o ființă care să îți fie foarte, foarte dragă și care și care să știe să ofere iubire, afecțiune, mângâieri și sărutări, ființa din care să îți iei puterea de a trăi. Eu sunt acea femeie.

Pygmalion. Știu că iubirea sufletelor și trupurilor noastre unite ne va da puteri extraordinare. Dar destinul cred că ne este potrivnic. Forța destinului poate distruge atâtea ființe. Zeii ne vor despărți, căci nu suportă să aibă o asemenea forță iubirea unui om, să dea viață unei pietre. Mă tem de răzbunarea zeilor.

Galathea: De ce ar fi zeii geloși pe tine, Pygmalion? Oare ei nu iubesc? Ei nu văd oare iubirea mea profundă pentru tine? Ea a crescut zi de zi, clipă de clipă și crește mereu, de la prima privire, de la primul sărut...Prima ta sărutare a fost ca atingerea petalelor unei flori ce simte bucuria atingerii razelor de soare. Sărutarea mea, sărutarea cu care eu ți-am răspuns, a fost ca dorul fructelor ce abia se înfiripă pe crengi...De-ai ști tu ce drag mi-ai devenit...!

Pygmalion. Tu, tu mi-ai dat florii primei iubiri...Când pui atâta pasiune în sărutare, aș vrea să mor în brațele tale. Ar fi cel mai frumos sfârșit...De unde vine atâta patimă în tine? Mă atragi, mă și înspăimânți...Iubirea ta este ca o ardere, la focul căreia mă topesc lent. De unde vine acest dor al tău. Parcă suferi de un dor neîmplinit, un dor ce vine din veacuri și veacuri. Ce te atrage spre mine, ce dor te mistuie de vrei să te dăruiești toată într-o sărutare?

Galathea: Nu pot să îți explic dorul de tine. Este o legătură indestructibilă între operă și creator, dar este așa de profundă iubirea dintre un bărbat și o femeie. Tu ești bărbatul meu, cel cu care pot forma sfera perfectă, unirea ideală. Ai pătruns așa de puternic în mine și dorința mea este să fiu și eu oglinda sufletului tău.

Pygmalion: Știu că am pătruns în tine adânc, din vibrațiile corpului tău. Tu vibraii demult în mine, încă dinainte de a găsi această piatră miraculoasă din care te-am eliberat. Parțial. Dar o voi face în curând și vei fi așa de liberă Galathea. Liberă să fii femeie, frumoasă și iubită.

Galathea: Oare se poate iubi și mai mult? Uneori, cred că tu ai devenit gelos pe propria ta creație. Când mă privești mohorât, mă tem că mă vei distruge cu o lovitură de ciocan. Când spui că simți că îți pierzi luciditatea, eu mă înfior...Aș prefera să mor, dar sub dogorea sărutărilor tale, nu brutal. Și sărutările tale pot distruge. Inima mea este încă fragilă. O emoție puternică o poate doborî. Vino! Vino aproape, cât mai aproape de mine, iubite! Am putea fi sfera perfectă! Te aștept de o eternitate! Am prins viață de la tine și tu, tu ai înflorit pentru mine. Vino în brațele mele iubite!

Pygmalion: *(O ia în brațe și dorm sprijiniți de partea din spate a blocului de piatră din care a desprins pe Galathea)*

SCENA 8

Pygmalion

Galathea

Corifeul

Corul

Muzele(9)

Zeița Athena (*apariție în ceață*)

Muzele (*danseaza mai agitate, mai îndurerate*)

Corifeul(*reapare în costumul popular grecesc*):

Corifeul(*în avanscenă*). Legenda spune că bărbatul și femeia au format cândva o sferă perfectă. Dar Zeus a despărțit în două emisfere sfera și cele două ființe au fost lăsate să plutească în spațiu. De atunci se caută mereu, prin tot universul, căci există un dor imens între cele două emisfere, bărbat și femeie care se caută să facă iar acea reîntregire a sferei primordiale.

Corul(*în ecou*) Reîntregirea sferei primordiale... Reîntregirea sferei primordiale... Reîntregirea sferei primordiale...

(*Se retrag*)

Galathea: Dorul tău de dragoste pătrunde în mine. Este un dor imens și de nestăpânit. Este ca o durere dulce. Mai lasă-mi, te rog timp, să înțeleg ce se întâmplă cu mine! Oare de ce te iubesc așa de mult? Dacă tu nu ai fi avut acest dor de dragoste atât de mare în tine, oare eu aș fi rămas o simplă piatră neșlefuită, un meteorit venit din calea lactee. Oare de ce acest dor infinit ne atrage unul spre altul, un dor mistuitor ce ne secătuiște.

Pygmalion: Simt cum ne mistuie acest dor pe amândoi. Când m-ai sărutat prima dată eu am simțit dulceața fructului oprit. Eu ți-am văzut înfiorarea și te-am sprijinit, să nu îți pierzi suflarea, că această sărutare te putea costa viața. Ți-am lăsat timp, să mă vezi într-o altă lumină. . mai blândă.

Galathea: Tu ești mereu lumina mea, iubite. Ești oglinda sufletului meu.

Pygmalion: Poate Demiurgul, zeul tău, ne-a creat ca pe o sferă perfectă și că a aruncat în univers cele două părți ale întregului. Sfera este forma perfecțiunii în univers. De aceea ne-am căutat așa de mult unul pe celălalt. În această infinitate de ființe ce se caută neîncetat unele pe altele în univers, să formeze perechea ideală, se caută cu dorul de la început de lume, noi doi ne-am găsit și vom fi o sferă perfectă, o sferă de iubire, o pereche a naturii mame..

Galathea: O pereche armonioasă, mereu însetată de iubire, două jumătăți ce se completează pentru a forma întregul. Știu că spiritul universal, ca să se distreze a făcut ca cele două jumătăți să ajungă rar sau prea târziu să se întâlnească. Cine le poate înțelege durerea celor două emisfere, căci, în căderea lor, în căutările febrile s-au ciocnit unele de altele, s-au ciobit și nu mai pot forma sfera perfectă de altădată.

Pygmalion: Vino! Vino aproape de mine! Noi doi putem forma sfera perfectă.(*Se lipesc unul de altul, îmbrățișați cu iubire*)

SCENA 9

Pygmalion
Galathea
Corifeul
Muzele(9)
Corul
Zeița Athena
Eriniile
Sfîncsul

Zeița Atena (*apare prin ceață*)

Muzele (*se agită și mimează că vorbesc între ele*)

Corifeul: (*în avanscenă*)

El și ea se doresc nespuse de mult.

Corul: /*scandat*) El și ea se doresc nespuse de mult.

Corifeul: Ei se simt atrași unul de celălalt atrași de un dor infinit. Vor să fie uniți pentru totdeauna, căci atât de mult s-au căutat unul pe altul, prea mult s-au dorit. Dar câtă durere înseamnă această căutare. Acum se simt sfârșiți de acest efort al căutării. Aripile lor par frânte, căci focul iubirii mistuie inimile lor. Contactul cu pământul l-a făcut pe Pygmalion să își simtă aripile frânte. Voia să o ia în brațele sale, să se înalțe spre zenit, căci poate acolo, în spațiile astrale, ei doi ar putea fi mai fericiți. Acolo, ar fi poate imponderabili și Galathea ar pluti alături de el, cum i-a sugerat ea. Așa stând apropiați, pe socul, ard pustiiți de flăcările iubirii, mistuiți unul de dorul celuilalt.. În pieptul lor clocotesc vulcanii sentimentelor. În ei simt o sete infinită, o sete ca de început de lume, o sete de iubire primordială, neîntinată de forța răului.

Ei doi s-ar îmbrățișa mereu, s-ar săruta tot timpul, s-ar contopi unul în altul până la stingerea totală în somnul etern. Ei, doar ei doi, ei cei aleși s-au regăsit pentru a forma sfera perfectă. Vor fi unul al altuia, vor cunoaște veșnicia clipei? Vor fi uniți dincolo de spațiu și de timp, dincolo de moarte? Destinul, doar destinul va decide totul. (*se retrage*)

Corul(*În ecou*) Destinul va decide totul.. Destinul va decide totul...

(*Se retrag*)

(*Dansul Eriniilor, ființe monstruoase, nefaste, cu cap de femeie, încolăcit de șerpi veninoși, cu ochii de foc, brațele de bronz și aripi de aur*) Meduza vine în fața scenei și face diferite mișcări pentru a marca momentul tragic. Dansează în jurul lui Pygmalion și al Galathei).

Pygmalion, (*cu o paloare de moarte pe chip se întinde pe jos, fără glas*)

Galathea:

Pygmalion! Pygmalion! Răspunde-mi! Răspunde-mi! Dragul meu, ce se întâmplă cu tine? Cât sufăr că te văd iar doborât la pământ! Nu muri !Nu muri! Nu-i drept să mori! Ce mult aș da să pot veni la tine! Acum mă simt și mai rău încătușată. Dacă tu mori, noi doi nu ne vom mai putea aparține unul altuia, căci, în nerăbdarea ta, în graba bucuriei cu care m-ai creat, văzând că îmi îndrept ochii plini de dor spre tine, ai uitat să dai o ultimă lovitură de ciocan, și am rămas ținută aici, pe piatra aceasta. Stau pe acest pedestal de marmură grea, sufăr că nu te mai văd privindu-mă cu ochii tăi frumoși, că nu te mai pot auzi. Mi se frânge inima, când văd cum tu te topești sub ochii mei. Nu știu dacă mai mă auzi... Mă tem că nu mai pot să mă bucur de tot ce-mi oferi tu, iubitul meu. Este o

durere veche sau este imposibilă unirea lumii minerale cu lumea vie? Am devenit prin tine o ființă vie cu suflet iubitor dar tu nu mai simți dragostea mea.

Sfynxul:

În fundal trece încet, încet Sfynxul(ființă cu corp de leu și chip de femei) dar nu în culori vii, ci cu chip de statuie, ca să anunțe că se va întâmpla ceva tragic Cu vocea în ecou .Moartea este viață, viața este moarte

Galathea:

Ce te doare, iubitul meu? Este durerea că nu ai finalizat opera ta, să mă faci desăvârșită?

Sau poate este răzbunarea Marelui Demiurg că eu, eu cea care eram destinată să aparțin lumii minerale, am devenit prin tine o ființă vie? Se răzbună pe tine poate, că tu, un muritor, ai reușit să creezi o făptură aproape perfectă, așa cum numai el are acest drept. Cum să întind brațele să te cuprind dragul meu iubit? Pe ale tale le-am simțit cu atâta ardoare în jurul meu și le-am dorit mereu, mereu. Aș vrea să fiu lângă tine, lângă sufletul tău. Mă doare tăcerea ta. Mă doare singurătatea ta. Eu te am doar pe tine dragul meu Pygmalion. Tu nu înțelegi că doar pe tine te am și că nu mă poți lăsa singură. Nu pot trăi despărțită de tine. Te doresc nespuse de mult, căci doar tu ești asemenea mie. .Simt iar durerea ce m-a pătruns, când am prins viață sub sărutările tale. Simt pe buzele mele buzele tale ca niște petale, buzele cu care m-ai fermecat. De atunci, dorul meu de tine a crescut, a crescut și mă mistuie. Ard de vie aici pe soclu. Vino și stinge focul meu! Vreau să te simt iar impetuos, tandru, bun, straniu, dulce, pasionat. Vrea să simt iar vigoarea și tinerețea pulsând în tine. Nu știu ce s-a întâmplat cu ochii tăi, cu fața ta. De ce ești așa de tras la chip? Așa de mult te-a costat viața mea? Eu nu vreau să plătești cu viața ta, apariția mea. Eu vreau să îți dăruiesc viață din viața mea, căci te iubesc prea mult, Pygmalion .Spune-mi, a mai iubit vreo pământeană așa de mult cum te iubesc eu pe tine? Poate avea cineva pentru tine mai mult suflet decât am eu, să te facă să revii la viață?

Pygmalion.(Face semn negativ cu mâna).

Galathea: Ai aparținut cuiva cu trup și suflet? Să cred că eu sunt prima ta iubire? .Ai cunoscut o altă femeie? Poate ea să vină, să te ajute? Cum pot să o strig să vină la tine, să te readucă la viață? Chiar dacă aș invidia-o, că ea s-a bucurat de tine, aș chema-o, să te ajute! Eu știu că ea nu te-a putu iubi, așa cum te iubesc eu. Cu trupul și cu sufletul meu te iubesc atât de mult.... Știu că ai făcut-o fericită, prin felul tău de a fi, prin felul cum știi tu să te dăruiești. Dacă este așa, o invidiez, că nu ai fost întâi al meu, numai al meu, să mă porți permanent în sângele tău, cu un veșnic dor de mine. Dar poate tu ești sincer, nu ai fost niciodată îndrăgostit. Nu ai cunoscut fericirea contopirii și de aceea m-ai creat pe mine, să fiu aleasa ta.

Pygmalion:(Șoptit) mi-a fost dat să trăiesc o fericire interzisă. De aceea voi plăti cu viața....

Galathea: Eu te văd doborât la pământ, cu ochii stinși, de parcă nici nu mă vezi să mă iluminezi cu ei. De ce nu-mi mai vorbești, Pygmalion? Eu voi întinde brațele spre tine. Mâna mea îți va răcori fruntea. Gura mea îți va da răsuflarea ei, să te facă să revii la mine. Trupul meu te va ridica de la pământ și așa, strâns lângă mine, vei prinde viață și puterea de a trăi. Tu trebuie să trăiești pentru a iubi, pentru a crea. Uite, simt că dragostea mea va învinge totul, că eu voi face un imens efort și mă voi desprinde din cercul de piatră, să te salvez, iubitul meu!

Ah! Ah! Ah! Simt că piatra se desface de piciorul meu! Voi fi a ta, doar a ta. Ce frumos spus.. Să aparții cuiva, cuiva drag, acesta este idealul meu. Ne vom dăruii unul altuia, sub cerul liber, pe un pat de flori. Ne vom rostogoli goi prin iarba crudă și totul va râde, totul va răsuna de râsul nostru. .Uite, m-am desprins încă un pic. Așteaptă-mă! Voi fi lângă tine...Eu voi crea bucuria ta. Vei învăța să râzi, să râzi mult Pygmalion. Eu îți voi aduce lumina bună, clară, ce îți va umple ființa. Dar tu mă vei putea iubi așa cum doresc eu să fiu iubită, o iubire totală, frumoasă, profundă? Aș vrea să mă iubești, cum mă iubeai la început, când m-ai deșteptat din somnul pietrei.

Pygmalion(îți freacă mâinile și tâmpelile dar par încă dezorientat) Galathea...Galathea

Galathea: Vino! Vino! Lasă-te pătruns de căldura mângâierilor mele. Îți voi acoperi trupul cu trupul meu. Te voi acoperi cu pletele mele. Îți voi săruta mâinile rănite, știu ce mult te-ai rănit, când m-ai creat. Nu, nu fii trist! Eu îți voi da bucuria de a trăi. Uite, mă desprind din strânsoarea pietrei și noi doi vom pași liberi și demni pe acest pământ. Abia aștept să îi cunosc frumusețea descrisă de

tine. Eu voi avea ochi doar pentru tine. Noi doi suntem prea asemănători și vom crea, cum ai spus tu sfera perfectă.

Pygmalion: Iubito, visezi, visezi frumos...*(Este din ce în ce mai tăcut, mai sumbru)*

Galathea: Noi doi semănăm. Tu te-ai creat pe tine în mine. Vezi, ni se citesc gândurile pe față. Toate bucuriile, toate neliniștile. Mama natură ne va da din darurile ei. Vino! Bea din acest vin! El îți va face sângele să circule mai bine. Tu mi-ai spus aceasta. El te va ajuta să te refaci. El și sărutările mele.*(Îl sărută)*

Meduza

(Meduza face mișcări sacadate, îl acoperă cu aripile sale, se apleacă asupra lui vrea să îl smulgă din brațele Galatheeii)

Galathea*(se înverșunează să îl scoată din ghearele ei de metal)*

Vino, iubite. Noi doi vom fi copii soarelui. Nu te las pradă furiilor și gorgonelor. Harpiile se reped la tine, dar eu le voi arăta că sunt mai puternică, ele nu te vor putea lua din brațele mele. Vreau să te duc pe țărmul mării. Acolo, în bătaia vântului, tu vei prinde iar puteri. Ne vom dărui unul altuia, în fața mării, imensă ca iubirea noastră. Știu că și eu pot vibra la fel ca tine, când mă vei atinge. Doar la amintirea sărutărilor tale, totul cântă în mine un imn de iubire.

(Îl mângâie să îl readucă la viață. Îl sărută și îi vorbește) Gura mea o va căuta cu nesaț pe a ta, să ne contopim în iubire. Tu, nepotolit de dor, mă vei săruta mereu, mereu. Trezește-te, te rog! Oare nu ți-e dor de mine? Nu mai dorești dulceața buzelor mele de care spuneai că ești fermecat? Trezește-te și ascultă-mi vorbele! Trebuie să știi ce mult te iubesc. Trebuie să simți toată vibrația mea de iubire. Aș vrea să tresar iar sub farmecul sărutărilor tale. Deschide ochii, Pygmalion!

SCENA 10

Pygmalion

Galathea

Corifeul

Muzele(9)

Eriniile(Meduza)

Gorgonele

Sfynxul

Corul antic

Zeița Atena

Corifeul: Dragostea. Dragostea. Viața. Creația. Nemurirea. Toate sunt date de marele Demiurg.

Corul: Dragostea. Dragostea. Viața. Creația. Nemurirea. Toate sunt date de marele Demiurg.

Corifeul: Apa, focul, pământul se unesc prin iubire și formează viața.

Corul: Apa, focul, pământul se unesc prin iubire și formează viața.

(Se retrag)

Pygmalion:*(inert, îi alunecă mereu din brațe și ea îl strânge mereu disperată la pieptul ei, aplecată mult în față. Meduza vrea să îl răpească din brațele Galatheeii).*

Galathea:

Vino, stai aproape! Aș vrea să mă dărui toată într-o sărutare, să simți ce mult te doresc, câtă iubire am pentru tine. Te sărut, ca să înțeleg de ce mi-e dor de tine, de ce îmi ești așa de drag. Dorul de

tine vine din adâncul ființei mele. Ah! Ce dureros este să fii femeie! Uneori aș fi dorit să fi rămas o piatră neînsuflețită, ca să nu-mi mai tremure tot corpul, de teama că pierd cea mai dragă ființă de pe pământ. Aș fi vrut să nu cunosc dulcea sfâșiere ce vine din adâncul meu, din prea mult dor de tine...

Meduza (Dansează un dans straniu, creând groaza)

(Galathea îi ia brațele lui Pygmalion și le pune în jurul gâtului ei. Pygmalion rămâne în starea de leșin, fără a deschide ochii)

Galathea: Chiar nu înțelegi ce dor îmi este de tine? Aș vrea să îți aud iar glasul. Revino la mine, iubitul meu! Tu m-ai creat să fiu cea mai mare bucurie a ta. Așa mi-ai spus și acum nu vrei nici să mă vezi? Chiar dacă de mine atârnă o stâncă grea, mă voi desprinde din încleștarea ei și te voi salva. Cu puteri uriașe, eu mă voi desprinde din stâncă, și tu vei prinde iar viață. Vei fi cu adevărat iubitul meu. Tu vei fi așa cum te doresc eu, simplu și bun, atrăgător, frumos în tot ce faci. Amândoi avem așa de multe de dăruit. Uite, îmi simți mâinile ce ți le plimb cu dor pe trup, ca să te readuc la viață?

Zeia Athena, *(cu coif, suliță, în platoșă cu solzi cu capul meduzei sculptat pe egidă)*

Cu mers elegant și pașii egali, se apropie de cei doi)

Iubirea este glasul înțelepciunii. Iubirea este rațiunea existenței.

(Trece scutul peste Pygmalion, care a căzut pe pământ spre disperarea Galathee)

(Pygmalion(da semne de trezire.)

(

Zeia Athena se îndepărtează).

Galthbeea: *(Se aplecă peste soclu și îl cuprinde în brațe. Vede ciocanul și izbește cu furie în piciorul stâng, prins în stâncă și simte că se desprinde de stâncă. Coboară de pe soclu)*

Iubite, trezește-te! Vino, vino în brațele mele! Tu simți undele iubirii ce pornesc din mine? Ele vor pătrunde în tine, ca valurile de mare și atunci tu vei înțelege marea mea dragoste. Vino! Noi ne vom striga iubirea munților, mării nesfârșite, stelelor, codrilor. Toate, toate ne vor răspunde căci ei știu ce este iubirea, știu să iubească ca și noi.

(Pygmalion o mângâie).

Galthbeea: Iubite! Am venit să îți aduc primăvara! Eu bat la fereastra sufletului tău, să-ți ofer florile dragostei. Le vezi, Pygmalion?

(Pygmalion cade iar în letargie)

Galthbeea: (îl mângâie) Ah! Ai ochii stinși. Lumina lor nu mai răzbate până la mine. De ce nu vrei să îmi dai o ultimă îmbrățișare, un ultim sărut? Doresc să simt iar vigoarea brațelor tale, să cunosc fericirea. Aș vrea să simt iar fiorii în trup sub focul privirilor tale. Nu am știu că un bărbat te poate impresiona doar cu privire, cu o singură sărutare. Ce mult te iubesc! Chiar nu mă poți auzi? Nu mă poți vedea? Ridică spre mine capul tău! Ce durere te-a doborât, iubite! Cu mâna mea voi netezi cutele frunții tale, am să sorb cu buzele mele tristețea ochilor tăi. Am să îți strâng capul la pieptul meu și ai să prinzi viață. Simt că pot face minuni pentru tine. Noi suntem făcuți unul pentru altul. Noi doi putem alcătui sfera perfectă, sfera primordială. Putem cunoaște fericirea și armonia. De ce nu îmi răspunzi? Vocea ta nu-și mai răspândește în mine vibrațiile. Nu mă mai înveți cuvintele limbii tale, o limbă atât de frumoasă...Limba ce a dat nume tuturor lucrurilor, ideilor și sentimentelor și faptelor.

Pygmalion: *(Se trezește, dar pare dezorientat. Desenează în nisipul din atelier)*

Galthbeea: Ce faci? Desenezi? Crezi că ai greșit ceva când m-ai creat? Ți-am spus că am venit dintr-o stea. Acolo, am trăit într-o lume frumoasă. Totul în jur era doar lumină. Dar am căzut pe pământ și mii de ani am stat într-un loc cenușiu, doar stânci, stânci întunecate. Știi tu ce înseamnă să fii un suflet de femeie încătușat într-o platoșă de piatră, într-o lume pietrificată pe un munte înalt de piatră? Tu m-ai redat luminii și eu, doar eu îți voi aduce lumina vieții. Te rog, așteaptă-mă Pygmalion! Uite !Plutesc! Plutesc ușoară spre tine! Vin să te iau din ghearele morții. Nu-i drept să mori acum când sunt la fel ca tine, o ființă vie, adevărată!

Pygmalion(*Face ochii mari, uimit la vederea ei. El se ridică și o prinde de mâini*) Da, tu ești perechea mea, o față dulce și frumoasă pe care o iubesc atât de mult!

Galathea: Ființa gata să se dăruiască ție pentru a forma o sferă perfectă.

Pygmalion: Vom reîntregi sfera de la început Mi-e dor de gura ta! Doresc să simt iar clocotul ființei tale. Sărută-mă!.*(Se sărută)*

Galathea: Pune-ți mâinile tale atât de iubitoare în jurul meu! (*Se îmbrățișează*) Acum, fiindcă ne-am regăsit nu ne vom mai pierde niciodată. Strânge-mă tare, iubite!

Pygmalion: Iubirea! Doar iubirea ne dă sens acestei vieți!

Galathea: Vino cu mine Pygmalion! Ne așteaptă primăvara.. Vino în anotimpul tinereții și iubirii! Vezi? Eu ți-am dat putere. Dragostea învinge totul.

Pygmalion: Dragostea face minuni. Acum vom păși în lumina lunii, ocrotitoarea iubirii.

Galathea: Te voi iubi cum nu a mai fost iubit un alt pământean.*(il sărută tandru)*

Pygmalion: Vom aduna forțe noi din acest vast univers și voi trăi și viața netrăită a altor îndrăgostiți ce nu s-au putut bucura de iubirea lor, căci destinul s-a împotrivit. Fericirea există pentru noi. Nimeni, niciodată nu ne va despărți.

Galathea (*il sărută lung*) În sfârșit, uniți pentru totdeauna, am reîntregit sfera. Acum, vino să ascultăm „muzica sferelor”, muzica universală și să ne contopim cu ea! Ce minunat este să trăiești, să iubești alături de o ființă dragă! Aș vrea să mă dărui ție cu trup și suflet. Vibrația mea se armonizează cu vibrația universală. O aud! O aud! Acum o aud. Iubește-mă! Iubește-mă mult! Pygmalion, iubirea mea va fi izvorul vieții tale, cum iubirea ta m-a adus la viața, la viața pământeană. Să nu uiți niciodată că te iubesc. Te iubesc....te iubesc(*în ecou*).

Pygmalion: Și eu te iubesc atât de mult...

(Se îndepărtează îmbrățișați)

Corifeul: Și se iubiră...se iubiră... se iubiră.

Corul: Și se iubiră...se iubiră... se iubiră

Sfârșit

Mai, 2009